

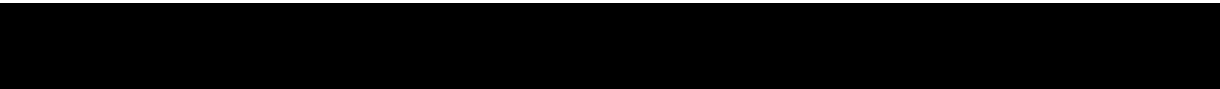

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Veronikou Novotnou jako samosoudkyní v hlavním líčení konaném dne **30. září 2020**

takto:

Obžalovaná

je vinna, že

po řádném zákonném poučení v procesním postavení svědka vypovídala nepravdivě v trestní věci vedené proti jejímu synovi [redacted] pro zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, když tvrdila, že viděla celý konflikt mezi jejím synem a oběma poškozenými strážníky Městské policie Tábor od samého začátku, který dále detailně popsala, v každé výpovědi trochu jinak, a rovněž v rozporu s ostatními výpověďmi, nicméně vždy tak, že prvotním útočníkem nebyl její syn, nýbrž naopak strážníci, přičemž obžalovaná začátek předmětného konfliktu vidět vůbec nemohla, a její syn nastartoval fyzickou část konfliktu tím, že bezdůvodně kopl strážníka [redacted] do hrudníku, a takto obžalovaná vypovídala:

- 1) dne 21. 5. 2019 v době od 16.07 hodin do 18.13 hodin v Táboře, na třídě Kpt. Jaroše č. p. [redacted] – v budově Hlavního velitelství vojenské policie, [redacted] skupiny kriminální služby při výslechu vedeném komisařem Vojenské policie Tábor ve věci tehdy obviněného [redacted] sp. zn. [redacted]
- 2) dne 5. 11. 2019 v době od 9.15 hodin do 9.50 hodin v Táboře, na třídě Kpt. Jaroše č. p. 1851 – v budově Okresního soudu v Táboře u hlavního líčení ve věci tehdy obžalovaného [redacted]

tedy

ad 1)

jako svědek před policejním orgánem, který konal přípravné řízení podle trestního řádu, uvedla nepravdu o okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí,

ad 2)

jako svědek před soudem uvedla nepravdu o okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí,

čímž spáchala

ad 1), 2)

dva přečiny křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 346 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 8 (osmi) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **20 (dvaceti) měsíců.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z výpovědi obžalované v přípravném řízení, která byla čtena v souladu s ustanovením § 207 odst. 2 trestního řádu. Zcela zásadními pro objasnění skutkového děje jsou provedené listinné důkazy, konkrétně listiny obsažené ve spise vedeném Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 122/2019, zejména pak všechny učiněné výpovědi nejen všech hlavních aktérů – obžalované, jejího syna, zasahujících strážníků a svědků na místě přítomných, protokoly o hlavním líčení a rozsudek, ale také protokol o ohledání místa činu, protokol o ohledání věci, email a fotografie, lékařské zprávy, závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odpovědi soudní lékařství, úřední záznamy Policie ČR i Městské policie Tábor a především pak zvukový záznam zásahu strážníků na místě. Neopominutelnými jsou rovněž osobní výkazy obžalované, včetně aktuálního opisu rejstříku trestů.
3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídí se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění a právní hodnocení

4. Obžalovaná využila svého práva a k věci nevyprávěla.
5. Absence jejího vyjádření však není na překážku objasnění skutkového děje, neboť stěžejní pro závěr, zda se dopustila žalovaných přečinů, jsou především listinné důkazy, konkrétně listiny obsažené ve spise vedeném Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 122/2019.
6. Soud má k dispozici prakticky veškerá vyjádření, která obžalovaná učinila v trestní věci vedené Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 122/2019 a z nich je nepochybné, že základní obsahový rámec, který lze shrnout do tvrzení, že to byli městští strážníci, kdo jako první napadli jejího syna, a ten se následně pouze bránil, zastává konstantě prakticky po celou dobu trestního řízení ve věci vedené Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 122/2019, v němž byl v pozici obviněného stíhán její syn, [REDAKCE] pro zločin násilí proti úřední

osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Prakticky veškeré další důkazy obsažené ve spisovém materiálu vztahujícím se k citované trestní věci však její výpověď vyvracejí a činí nevěrohodnou.

7. Na úvod však soud považuje za nutné shrnout, že je nepochybné, že obžalovaná vystupovala v procesním postavení svědka v trestním řízení vedeném Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 122/2019 ve dvou případech. Poprvé před orgány policie v přípravném řízení, kdy dne 21. 5. 2019, kdy vypovídala v době od 16:07 do 18:13 před komisařem Hlavního velitelství vojenské policie, [redacted] odboru kriminální služby, [redacted] oddělení kriminální služby, [redacted] skupiny kriminální služby [redacted] v Táboře (protokol o výsledku je založen na č. 1. 55 – 59 přílohového spisu). Podruhé pak v hlavním líčení konaném ve věci vedené Okresním soudem v Táboře ve věci sp. zn. 3 T 122/2019 dne 5. 11. 2019, a to v době od 9:15 do 9:50.
8. Jak vyplývá z protokolu o výsledku svědka č. j. [redacted] a z protokolu o hlavním líčení, byla obžalovaná v obou případech poučena o obsahu své svědecké povinnosti dle § 97 trestního řádu, jakož i o následcích jejího nesplnění ve smyslu § 101 odst. 1 trestního řádu.
9. Zásadní pro posouzení otázky viny je tak otázka, zda obžalovaná vědomě uváděla ve svých výpovědích nepravdivé skutečnosti, nebo zda její výpověď byla zkreslena toliko subjektivním vnímáním skutkového děje, strachem o syna a emočně vypjatou situací, která nepochybně v době, kdy mělo dojít k útoku [redacted] na strážníky městské policie, skutečně na místě vládla. Již na úvod je však nezbytné zmínit, že z celého obrazu skutkového děje, jak vyplývá zejména z rozsudku Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 122/2019 ze dne 13. 12. 2019 a také z důkazů obsažených ve spise a nyní soudem čtených jako listinných důkazů, oba strážníci městské policie do značné míry přispěli k eskalaci konfliktu, jejich přístup k řešení oznámení obžalované týkající se rušení nočního klidu byl velmi neprofesionální, a jejich následná reakce na napadení jednoho z nich byla zcela neadekvátní jejich fyzické převaze a neschopnosti [redacted] se jim bránit. Nicméně tyto skutečnosti nemají za následek absenci zavinění na straně obžalované, jak bude rozebráno níže, byť nacházejí svůj odraz jako polehčující okolnost při úvahách o trestu.
10. Stěžejním pro závěr o vině je totiž to, zda výpověď obžalované se shoduje s tím, co se na místě činu odehrálo, resp. s jejím vnímáním objektivně probíhajícího jednání. Soud plně dává za pravdu obhajobě v tom, že svědci mohou vnímat stejnou událost odlišně a jejich interpretaci prožitého děje výrazně ovlivňuje jejich osobnostní nastavení, vztah k aktérům skutkového děje, i aktuální psychologický stav, v němž se nacházejí, ať již jsou to pocity strachu, nespravedlnosti, vzteku atp. a také samotné okolnosti vnímaného děje, zjednodušeně řečeno jeho přehlednost (počet osob na místě, rozhledové podmínky, pozornost svědka, atp.). Tuto skutečnost nelze rozporovat, je jedním ze základních klíčů k hodnocení svědeckých výpovědí, nicméně s odkazem na subjektivní vnímání děje nemůže být ospravedlněno uvádění skutečností zjevně nepravdivých, neodpovídajícím skutkovému ději či dokonce fabulace o průběhu skutkového děje, který svědek ani vnímat nemohl.
11. Předně soud zdůrazňuje, že není na místě podrobná rekapitulace obsahu všech obou svědeckých výpovědí, které obžalovaná učinila v trestním řízení vedeném proti jejímu synovi. Soud se bude věnovat toliko stěžejní části popisující střet jejího syna s policisty.
12. V přípravném řízení svědkyně uváděla, že po příjezdu strážníků městské policie, které volala, neboť její sousem, s nímž mají dlouholeté spory, opět rušil noční klid, tyto odmítli, stručně řečeno situaci řešit, ona si chtěla zapsat jejich čísla, v té době se měla společně se strážníky nacházet ve druhém patře. Hádka s nimi vzbudila jejího syna, kterého požádala, aby jí přinesl papír a tužku, aby si tato čísla mohla poznačit. Syn sešel dolů a chtěl si jejich služební čísla vyfotit, čemuž se jeden ze strážníků pokusil zabránit, ten menší (pozn. [redacted]) pak udeřil syna do obličeje a ramene – syn měl poté monokl. Na to se syn otočil, chtěl odejít zpět do třetího patra, ale strážníci jej chytili za nohy a strhli na zem (nejprve uváděla, že se toho měl dopustit ten větší ze strážníků). Syn se nějak vyvlékl, ona mezitím stála v mezipatře, oba chtěli odejít, ale strážníci běželi za synem.

Najednou se ocitli ve třetím patře, kde opět jejího syna svalili na zem, následně jej otočili na záda, ten větší (pozn. ████████) si na něj sednul, druhý ho spoutal a kopl do hlavy. Její syn se chtěl pouze bránit, chovali se k němu hrozně. Ten silný, co na něm seděl, jej chytl do kravaty a začal škrtit. Ona začala křičet, ať jej pustí, bála se o něj. Menší strážník do ní strčil a odhodil ji na schody do čtvrtého patra. K následným dotazům pak uvedla, že v době potyčky syna se strážníky stála na schodech, čtyři nebo pět schodů nad synem.

13. V hlavním líčení pak obžalovaná svou výpověď změnila. Opět velmi podrobně popsala neochotu strážníků řešit její oznámení a svou reakci, kdy si chtěla zapsat jejich čísla, proto se vrátila do bytu, kde vše sdělila synovi. Ten vzal svůj mobil, že si čísla vyfotí, čemuž se strážníci snažili zabránit. Začali se na něj sápat a „plácát rukama.“ Vyšší, vousatý začal syna napadat, brát mu mobil, druhý se jej začal dotýkat, bouchat jej do ramene. Syn se otočil, že půjde nahoru, ona chtěla také. Když se otočil, strážníci se na něj vrhli, chytlí jej za nohy a strhli na schody. Obžalovaná se snažila syna bránit. Ten se vysmekl, běžel nahoru, svědkyně za ním. Ve třetím třetího si syn stoupl proti strážníkům a dal ruce nahoru, říkal „já jsem nic neudělal.“ Ten menší ho srazil na zem, chtěl, aby dal ruce za záda, což syn nemohl, neboť mu na nich ležel. Větší strážník syna popadl, škrtil jej, váleli se po něm, pak mu dali pouta. Jeden z nich jej kopl, synovi tekla z pusy krev. Obžalovaná syna bránila, jeden ze strážníků ji odhodil, popřela, že by jednoho ze strážníků udeřila, není si toho vědoma, to by si nedovolila. Po předestření výpovědi z přípravného řízení, kde uvádí, že menší strážník pod schody syna udeřil, proto měl tzv. monokl, uvedla, že šlo možná o strčení, k tomu, že syn žádný monokl neměl, uvedla, že to prostě takto svýma očima viděla.
14. Již jen po srovnání výše popsaných stěžejních částí jejich výpovědí je zřejmé, že obžalovaná si zde odporuje, ať již soud poukáže na otázku napadení syna strážníky ve druhém patře, či otázku její obrany syna při strhnutí strážníky na schody, po které měla být odstrčena, k čemuž ale v přípravném řízení mělo dojít ve třetím patře. Již jen tyto skutečnosti vzbuzují pochybnosti o pravdivosti její výpovědi, ty jsou pak ještě posilovány rozpory s výpovědí jejího syna. Soud jen připomíná, že ten si v hlavním líčení vybavil, že jej strážníci měli chytit za nohy až poté, co mu tato část jeho tvrzení z přípravného řízení byla předestřena soudem. Ostatně v tomto kontextu nelez nepoznamenat, že je absolutně nevěrohodné, že by se mu po potření nohou a pádu na schodiště podařilo vysmeknout oběma strážníkům i při jejich výrazné fyzické převaze, ale při následné potyčce ve třetím patře této převaze podléhá. Přistoupí-li k těmto zjištěním ještě výpovědi obou strážníků a především svědka ████████ který popisoval část incidentu ve třetím patře, kdy naopak tvrdí, že to byla obžalovaná, kdo strážníky napadal a v důsledku toho byla odstrčena. Dospívá soud k závěru, že jí uváděný popis skutkového děje nejenže nemůže obstát, ale je nepravdivý. Oba strážníci totiž shodně uvedli, že svědkyně v prvotní části incidentu, kdy došlo k jejich napadení synem obžalované, ve druhém patře vůbec nebyla přítomna. Ostatně dokládá to i zvukový záznam ze zásahu strážníků, na němž je zachycen nejen kop, ale rovněž i následný útěk syna obžalované. Zásadním pro posouzení věrohodnosti výpovědi je také protokol o ohledání místa činu, z něhož je zřejmé prostorové uspořádání chodby mezi druhým a třetím patrem, pozornosti soudu neunikla výtahová šachta, která výrazně ztěžuje rozhledové možnosti a fakticky vylučuje, aby obžalovaná viděla průběh útoku strážníků na syna, jak popisuje, pokud by nestála na samé hraně podesty, jak by pak ale mohla po stržení na schodiště syna bránit, jak uváděla v hlavním líčení. Další skutečností, která zpochybňuje věrohodnost její výpovědi, je také její samotné postavení, ať již na podestě, či na schodech, její syn a následně strážníci by totiž museli běžet kolem ní, což nikdo nezmiňuje, ba naopak oba strážníci udávají, že se po dobu incidentu ve druhém patře, zde nenacházela, ale navíc, aby mohla být přítomna od začátku incidentu v patře třetím, musela by běžet společně se synem a strážníky. Naopak na záznamu nejsou žádné zvuky pádu, které by podporovali verzi o stržení ████████ strážníky ve druhém patře na zem, co zde naopak slyšet je nejen onen kop, ale i překvapená reakce strážníka ████████ a následný útěk ████████ a jeho pronásledování druhým ze strážníků.

15. Obě svědectví obžalované v trestním řízení jejího syna jsou tak nejen nevěrohodné, ale obsahují skutečnosti, které se nestaly, neboť nenacházejí odraz v dalším provedeném dokazování (viz absence monoklu na fotografiích syna) či jsou s nimi dokonce v rozporu (viz audiozáznam ze zásahu a slyšitelný kop, naopak zcela neslyšitelný pád jejího syna, či její obrana, když měl ležet na schodech). Ba naopak, ze záznamu je patrný zvuk kopu těsně následovaný zvuky úprku syna obžalované a jeho pronásledování strážníkem. Stejně tak jako napadení její osoby je v rozporu s výpovědí svědka [REDAKCE] kterého jen stěží lze osočit z podjatosti, či nadržování jedné ze stran konfliktu. Nadto oba strážníci ve svých výpovědích vyloučili přítomnost obžalované při incidentu ve druhém patře a což svým způsobem potvrzuje i obžalovaný, který přítomnost matky na schodišti potvrzuje až na dotaz soudu, nadto ji lokalizuje na osmý schod nebo podestu, odtud by ale incident odehrávající se na chodbě druhého patra, pokud by se celý neodehrával přímo pod schody, vidět nemohla, ve výhledu by jí překážela výtahová šachta.
16. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že nemá pochyb o tom, že obžalovaná v procesním postavení svědkyně nejprve před policejním orgánem v přípravném řízení a následně v řízení před soudem uváděla nepravdivé skutečnosti o průběhu skutkového děje, přičemž tyto nepravdy se týkaly popisu konfliktu mezi jejím synem, [REDAKCE] a strážníky Městské Policie Tábor s tím, že ve svých výpovědích uváděla, že prvotním útočníkem nebyl její syn, ale strážníci, přičemž úvodní fázi konfliktu obžalovaná vidět vůbec nemohla a útočníkem byl skutečně její syn, nikoli strážníci.
17. Po právním posouzení ve výroku popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaná jím naplnila všechny znaky skutkové podstaty dvou přečinů křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť jako svědek před policejním orgánem, který konal přípravné řízení podle trestního řádu, resp. před soudem, uvedla nepravdu o okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí.
18. K naplnění znaků skutkové podstaty soud uvádí následující.
19. Obžalovaná byla v případě obou svých výpovědí v průběhu trestního řízení, kdy vystupovala jako svědek, řádně poučena o obsahu svědecké povinnosti, tedy mimo jiné i o povinnosti vypovídat úplně, pravdivě a nic nezamlčet, jakož i o následcích jejího porušení v podobě spáchání nyní projednávaného přečinu, přesto však uváděla skutečnosti, které byly v rozporu s průběhem skutkového děje. Tento rozpor je natolik výrazný, že jej nelze ospravedlnit odlišným subjektivním vnímáním prožitého děje, ale jedná se skutečně o úmyslně nepravdivou výpověď. Koneckonců kdo s aktérů jako první užil fyzické násilí, v poměrně přehledné situaci, kdy na místě se nachází dva strážníci a syn poškozené, není věcí názoru, ale objektivní skutečností, nadto obžalovaná jako svědkyně uváděla, že viděla širší rozsah skutkového děje, než tomu bylo ve skutečnosti, a tyto události, které ani vidět nemohla, popisovala poměrně podrobně, byť pokaždé mírně odlišně a ve snaze přenést vinu na zasahující strážníky. Obžalovaná také musela vědět, že vypovídá o skutečnosti, která je významná pro rozhodnutí soudu. Ostatně, kdo byl prvním útočníkem, je ve své podstatě stěžejní pro závěr o vině jejího syna, který byl v trestní věci vedené Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 122/2019 v procesním postavení obviněného, a této skutečnosti si obžalovaná musela být nepochybně vědoma. Obžalovaná si totiž musela vědět, že k její výpovědi orgány činné v trestním řízení musí přihlédnout a také toho, že akceptace jí předkládaného obrazu skutkového děje by měla za následek zcela odlišné právní posouzení skutku, pro který byl její syn obžalován, resp. stíhán, a fakticky by musela vést k závěru, že se žalovaného jednání nedopustil. Ostatně všechny zjištěné skutečnosti naznačují, že to byl její cíl.
20. K posuzování jejího jednání jako dvou přečinů vedl soud časový odstup mezi jednotlivými výpověďmi, neboť tato prodleva přesahuje pět měsíců a nelze tedy nalézt časovou souvislost mezi jednotlivými „útoky“, byť nepochybně věcnou souvislost mají, stejně tak jako je přítomen jednotící záměr v jejím jednání.

21. K otázce zavinění pak zbývá dodat, že obžalovaná jednala minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť s ohledem na okolnosti skutkového děje si musela být vědoma, že neuvádí pravdivé údaje o událostech významných pro rozhodnutí soudu. Jakkoli si je soud vědom všech aspektů zásahu strážníků městské policie na místě, nelze dospět k závěru, že tyto okolnosti ovlivnily její vnímání skutkového děje natolik, že jako prvotní útočníky vnímala strážníky. Rozpor se skutečným průběhem skutkového děje je natolik výrazný, že nemůže být přičten na vrub subjektivnímu vnímání průběhu skutkového děje a ovlivnění emocemi, ať již vztekem či pocitem nespravedlnosti nad chováním strážníků, nebo strachem o syna, případně dobou, kdy ke skutku došlo. Její výpověď totiž obsahovala zjevné smyšlenky, které neodpovídaly skutečnému dění na místě. Je tak zcela zjevné, že obžalovaná uváděla vědomě nepravdivé údaje, tento závěr činí soud na základě významu a rozsahu rozdílů mezi její výpovědí a prokázaným průběhem skutkového děje. Odlišnosti v popisu skutku takového rozsahu totiž nemohou být způsobeny odlišným vnímáním pozorovatele, ale jsou výsledkem implikace objektivních skutečností – kdo byl prvním útočníkem, resp. zda to byl její syn, kdo nejprve kopl strážníka, či zda na něj fyzicky zaútočili strážníci jako první (což dle provedeného dokazování ani nemohla vidět), není věcí odlišného vnímání děje, stejně tak jako místo, kde stála, či výsek skutkového děje, který skutečně viděla. Nadto pokud by se obžalovaná toliko zmýlila, nevysvětluje to změny její výpovědi v průběhu trestního řízení, kterými fakticky reaguje na aktuální důkazní situaci, navíc tvrzení, že to byli strážníci, kdo napadli jejího syna, který se jen bránil, jsou obsahem všech jejích výpovědí a bylo jednoznačně prokázáno, že toto tvrzení je nepravdivé. Za situace, kdy obžalovaná byla poučena o následcích uvádění nepravdivých skutečností o průběhu skutkového děje, tedy o riziku trestního stíhání pro dnes projednávaný přečin, musela být minimálně srozuměna s tím, že se uváděním nepravdivých skutečností dopustí trestného činu, a tedy jednala alespoň v úmyslu nepřímém.

III. Druh a výměra trestu

22. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
23. Na úvod soud považuje za nutné zdůraznit, že ačkoli je obžalovaná osobou dosud netrestanou a významný vliv na průběh skutkového děje měly okolnosti, za nichž byl spáchán, zejména již zmiňovaná neprofesionalita zásahu strážníků městské policie, nelze uvažovat o užití odklonu od trestního řízení, či obhajobou navrhované upuštění od uložení trestu. Tím důvodem je fakt, že v chování obžalované není dosud patrná sebereflexe. Soud si je vědom, že obžalovaná se snažila chránit svého syna, přístup strážníků vnímala jako neadekvátní a nespravedlivý, a do značné míry oprávněně, nicméně na straně druhé nepřipouští ani stín odpovědnosti za spáchané jednání, a to vylučuje, aby mohlo být pouhé projednání před soudem považováno za dostatečnou reakci na její chování. Soud za situace, kdy absentuje doznání obžalované, její omluva či vyjádřená lítost, považuje za nezbytné uložení trestu, neboť jen tak si jmenovaná uvědomí závažnost svého jednání i všechny jeho důsledky. Byť je totiž pochopitelná snaha matky chránit svého syna, nelze tak činit prostřednictvím křivé výpovědi v trestním řízení, zejména když se nabízí využití jiných právních institutů, ať již odepření výpovědi, či stížnost na postup strážníků.
24. K otázce samotného trestu pak soud uvádí následující. Obžalované polehčuje její dosavadní trestní bezúhonnost, nejenže nebyla postihována pro spáchání žádného trestného činu, ale ani přestupku, byť soud nepřehlédl, že byla pro podezření ze spáchání přestupku šetřena, věc však byla odložena, proto tomuto zjištění nelze přikládat přílišnou váhu. Nyní projednávaný skutek tak lze chápat jako exces z dosud řádného života, ojedinělé přestoupení zákona vyvolané okolnostmi skutkového děje. Další významnou polehčující okolností jsou okolnosti, za kterých byl trestný čin spáchán. Je sice pravdou, že bylo prokázáno, že prvotním útočníkem byl syn obžalované, nicméně nelze přehlédnout, že sami strážníci se významnou měrou podíleli na eskalaci konfliktu,

následný zákrok po napadení se také nejeví jako přiměřený situaci a konečně nelze nepoukázat na celkovou neprofesionalitu jejich zásahu a snahu oznámení obžalované bagatelizovat, která přešla až v absurdní upozornění, že řešena může být nakonec ona sama. Za této situace je pochopitelná určitá míra rozhořčení či vzteku, nicméně ta nemůže ospravedlnit ani chování syna obžalované, ani následné jí samé chování v průběhu trestního řízení ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 122/2019. Na straně druhé obžalované přitěžuje skutečnost, že se dopustila dvou přečinů křivé výpovědi a také její postoj ke spáchanému jednání, neboť jen stěží jej lze omluvit emočním vypětím, snahou chránit syna či dobou, kdy ke skutku došlo.

25. Soud však se zohledněním výše uvedeného uzavírá, že je na místě na obžalovanou působit výchovným trestem. Z palety možných pak zvolil ten podle názoru soudu pro obžalovanou nejmírnější, tedy trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Důvodem volby tohoto trestu je skutečnost, že ačkoli je v systematicke trestů chápán jako jeden z nejpřísnějších, z hlediska dopadů do života obžalované je tím nejmírnějším. Obžalovanou totiž nezatíží ničím jiným než povinností vést řádný život, nezasáhne do způsobu trávení volného času, vedení jejího života, ani ji nepostihne v rovině majetkové. S ohledem na zákone stanovené hranice trestní sazby, v nichž se soud pohyboval (horní hranice trestní sazby je stanovena na tři léta) se může jevit uložený trest jako velmi mírný, nicméně soud je přesvědčen, že trest odnětí svobody ve výměře osmi měsíců je dostatečným pro to, aby obžalované plně osvětlil závažnost projednávaných skutků i nepřipustnost jejího jednání, na straně druhé odráží i všechny okolnosti, za nichž došlo k zásahu strážníků a které bezesporu ovlivnily i obžalovanou. Soud tak trest mírně nad jednou pětinou trestní sazby považuje za zcela dostatečný a přiměřený povaze a závažnosti jejího jednání, jakož i osobě obžalované, která stojí před soudem poprvé. V délce zkušební doby se pak promítla nejen závažnost jejího jednání, ale také okolnosti, za nichž se projednávaného skutku dopustila. Soud tak za přílehavou považuje zkušební dobu v délce 20 měsíců, tedy mírně ji zkrátil oproti výměře stanovené v trestním příkazu, neboť výrazněji zohlednil vliv průběhu zásahu na pozdější chování obžalované. Soud totiž přisvědčil námitce obhajoby, že obžalovaná jednala ve snaze chránit syna a ještě více tuto skutečnost zohlednil ve výměře zkušební doby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal.

Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 30. září 2020

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.11.2020. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 06.01.2021.